

DE BEDRIEGER

Dadelijk kwam de hond. De grootste. Dojan was er altijd bang voor geweest, voor deze honden. Daarom was hij hondenoppasser geworden, de baas van de kennel. Hij had besloten dat het beter was degene te zijn die de riemen vasthield. De honden had hij niets wijs kunnen maken. Zij hadden zijn angst steeds gevoeld. Hij had ze er met zweepslagen en doornhalsbanden onder weten te houden, ze hadden zich koest gehouden, maar ze hadden het geweten.

Heel anders dan hun meesters. Wat haatte hij die, deze arrogante grootgrondbezitters. Ze hielden geen slaven, ze lieten schuldenaren voor zich werken. En deze schuldenaren hadden hun schuld pas voldaan als ze dood waren. En zelfs dan vaak niet! Huiverend dacht hij aan de vleeshandel met de Gouden Stad. Dojan keek omhoog naar de donkere kikspleten boven, vlak onder het plafond van de kleine arena. Het was witgekalkt, maar hij kon de vlekken onder de witkalk zien. Na zo'n terechtstelling lieten ze het iedere keer opnieuw witten. Toen keek Dojan naar het tralierooster dat weldra opgetild zou worden. Hij kon de hond horen hijgen. Scheurmuil noemden ze hem. Een echt monster. Bijna zo groot als een paard, met een ruige grijze pels en hemelsblauwe ogen. Net zulke blauwe ogen als Hanna had.

Hij had moeten beseffen wat voor gevaar hij liep. Ze was te opvallend geweest met die lichte ogen en haar egocentrische manier van doen. Ze wist niet hoe ze zich moest verstoppen, zich onzichtbaar moest maken. Niets zou méér in strijd met haar karakter zijn geweest.

Ze hadden haar te pakken gekregen. En ze had hun zijn naam verraden. De naam van de opzichter van de bloedhonden. En uitgerekend deze executeur van het recht van de onrechtvaardigen was feilbaar gebleken.

Dojan verloor de tralies niet uit het oog. Wanneer zouden ze die

eindelijk optillen? Hij was er toch! Hij kon de blik van Manasse voelen. Die zelfgenoegzame, voldane blik! Genoot hij van zijn ellende? Van zijn gebroken benen? Hij zou niet weg kunnen lopen. Ze hadden zijn knieën met knuppels verbrijzeld, net als zijn scheenbenen en voeten. Maar hij had hun niets gezegd. Drie dagen lang, tot ze de ondervraging moe werden. Wat hadden ze graag willen weten hoevelen hij had geholpen. Dat was zijn wraak, hen in onzekerheid te laten over hoevelen van degenen die volgens hem door de honden verscheurd waren in werkelijkheid waren gevlucht. Hoe vaak had hij hen misleid? En wat zou er geworden zijn van degenen die hun haat jegens de grootgrondbezitters aan de rivier nooit zouden kunnen vergeten? Zou een van hen terugkomen?

De gedachte dat zijn kwelgeesten altijd door deze twijfel geplaagd zouden worden, had hem de kracht gegeven alle martelingen te verdragen. Hanna had niets gehad waaraan ze zich had kunnen vastklampen. Ze hadden haar laten toekijken hoe ze hem sloegen, nadat ze hun zijn naam had verraden. En Hanna had haar ook over zijn angst voor honden verteld. Ze had hun alles verteld en toen ze niets meer prijs te geven had, had ze van alles verzonnen om niet geslagen te worden en het onvermijdelijke einde uit te stellen. Afgelopen nacht hadden ze haar naar de kreeftenvijver gebracht en aan de paal op de oever vastgebonden. Hij had moeten toekijken hoe ze uit het water gekomen waren, de beesten met hun grote scharen die met één knip tenen konden afsnijden. Ze werden vertroeteld en vetgemest om uiteindelijk in de kookpotten van de rijken in de Gouden Stad te belanden. Zo zou ook Hanna naar de Gouden Stad, waarvan ze altijd had gedroomd, terugkeren. Ze zou in de huizen van de rijken komen... Daarvoor zou ze een lief ding over hebben gehad, als ze nog geleefd had. Dojan lachte wrang. Hij had haar niet bij haar vlucht mogen helpen. Hij had beter moeten weten. Zij had niet het vermogen zich onzichtbaar te maken.

Ergens achter het traliehek krabde Scheurmuil ongeduldig met zijn poten. Eigenlijk bofte hij met zijn angst voor honden. Scheurmuil zou hem snel doden. Het zou niet zo gaan als afgelopen nacht met Hanna. Toen ze genoeg kregen van haar geschreeuw hadden ze haar stembanden doorgesneden, maar niet haar keel. Wat haatte hij die vette zwijnen. Hij stelde zich voor wat hij hun aan zou doen. Ze hadden hem veel over wreedheid geleerd. Dojan sloot zijn ogen.

Zijn laatste gevoel voor zijn dood mocht geen haat zijn. Hij probeerde ook de kloppende pijn in zijn benen te vergeten, die hij des te sterker voelde toen hij zijn haat van zich afzette. Hij dacht aan al diegenen die hij had gered, die veilig verder konden leven omdat hij zijn meesters een paar bloedige, verscheurde kleren had laten zien.

Hij werd als een van de succesvolste hondenoppassers beschouwd die de Grote Rivier ooit had gekend. Dojan moest inwendig lachen. Hij dacht het liefst aan het eerste meisje dat hij had helpen vluchten. Wat was zij een onvoorstelbare leugenaarster geweest. En wanneer hij haar had aangekeken, had hij die leugens stuk voor stuk tegen beter weten in willen geloven. Ze was schrandere geweest. Alles wat hij haar ooit had verteld, had ze opgeslorpt zoals een uitgedroogde spons water opneemt. Haar hadden de goden met royale hand geschonken wat iemand nodig had om in de Gouden Stad te overleven. Bij haar oudere broer waren de goden niet zo vrijgevig geweest. Hij was een beste knul, sterk voor zijn leeftijd, eerlijk en ijverig. Hij had steeds op Zarah gepast en haar beschermd zo goed als hij kon, zonder in de gaten te hebben hoe vaak zij het was die de draden van hun lot in haar hand hield.

Met die twee was het begonnen. Hij had hen onophoudelijk aangemoedigd te vluchten, doordat hij verhalen had verteld van dienaars die het gelukt was om te ontsnappen. En toen broer en zus eindelijk de moed vonden om het te doen, had hij hun rugdekking verschaft. Hij had de andere hondenoppassers op een dwaalspoor gebracht en hun uiteindelijk bloedige, verscheurde kleren getoond met het verhaal dat hij had gezien hoe de krokodillen in de rivier hen te pakken hadden gekregen. Niemand was zo vrij als de doden, dacht hij lachend.

Knarsend werd het traliehek opgetild. Hij hoorde het grommen van Scheurmuil. Weldra zou ook hij bij de doden behoren. Bij de vrijen!

Gedaanteverwisseling

Manasse keek vol afschuw naar Dojan. Niet velen was het gelukt hem te bedriegen. Deze vervloekte schoft had hem waarschijnlijk

al jaren om de tuin geleid. En nu lag hij daar te glimlachen terwijl het traliehek werd opgetild in plaats van het van angst in zijn broek te doen. ‘Smeerlap!’ siste hij.

Hanna had gezworen dat Dojan bang was voor honden, die hij alleen onder de duim wist te houden door als een tiran over de dieren te heersen. Hij hield ze kort, strafte ze met de zweep en was nooit toegeeflijk. En nu wachtte hij glimlachend op de ergste van hen!

Vandaag genoot hij ervan dat hij alleen was. Dat hij zijn plezier heel egoïstisch met niemand deelde. Het was de gewoonte de eigenaren van de aangrenzende landerijen uit te nodigen om een terechtstelling bij te wonen, zoals hij gisteren had gedaan toen ze het meisje aan de paal hadden gebonden. Er was weinig te beleven op de grote landgoederen langs de rivier. Ieder verzetje was welkom. Manasse bukte zich om beter door de smalle kijkspleet voor hem te kunnen kijken. Scheurmuil stapte achterdochtig snuivend door de toegang. Hij rook het bloed en het vlees dat al begon te ontsteken. Honden hielden ervan als hun eten niet meer zo vers was. Maar er was iets met Scheurmuil. Met stijve poten stapte hij de tunnel uit en drukte zich dicht tegen de wand in plaats van Dojan meteen te bespringen. Hij moest toch zien dat de hondenoppasser weerloos was? Waarom hield dat beest zijn staart tussen zijn achterpoten? Waarom...?

Een groene nevel dreef door de tunnel waar Scheurmuil net doorheen was gekomen. Manasse week een eind van de kijkspleet terug. Een Groene Geest! Twee keer had hij ze uit de verte in de wouden gezien en hij had er honderden verhalen over gehoord. Wat nu zou volgen kon interessant worden. Hij tastte naar de kleine glazen fiool die aan een leren veter om zijn hals hing. Daarin zat een poeder dat hem tegen de geesten beschermde. Je hoefde het alleen maar in het vuur te gooien, dan ontstond er een rook die de woudgeesten niet konden verdragen. Het was ongehoord duur geweest, dat poeder. Maar het werkte. Er was ooit een reiziger bij hem te gast geweest, die zijn leven diep in het woud aan het poeder te danken had gehad. Manasse keek uit een ooghoek naar de fakkel die achter hem in een houder aan de wand stak. Hier was hij veilig!

Met ingehouden adem volgde hij wat er onder hem in de kleine hondenarena gebeurde. De geest joeg Scheurmuil voor zich uit en

dreef hem in het nauw. Daarbij jankte de grote bloedhond zo erbarmelijk alsof een krokodil hem te pakken had gekregen. Toen ademde Scheurmuil de geest in! Manasse drukte zijn hand tegen zijn mond en neus. Dat had hij nog nooit gehoord. Scheurmuil stond doodstil en hield zijn staart niet langer tussen zijn achterpoten geklemd. Hij keek omhoog naar de kijkspleet. Even dacht de grootgrondbezitter dat hij een groen licht in de ogen van de bloedhond zag flakkeren. Toen liep het dier op Dojan toe.

De kreupele man lachte niet meer, maar was verlamd van angst. Niet in staat zich te bewegen staarde hij naar de hond die zijn zware poten op zijn borst zette en hem achteroverdrukte, tot hij ten slotte helemaal boven op hem stond. De muil van de bloedhond kwam steeds dichterbij het gezicht van Dojan. Een ogenblik leek het of de hond hem wilde kussen, toen de Groene Geest plotseling uit zijn bek wolkte. Een deel van de nevelgestalte drong Dojans mond en keel binnen. Hij slaakte een vertwijfelde angstkreet.

Het grootste deel van de boze geest wond zich echter in slangachtige kronkelingen om de lichamen van Dojan en de hond. De beide lichamen schokten in spastische stuiptrekkingen en sloegen onophoudelijk hard tegen elkaar. Zo hard dat hun ledematen van vorm veranderden, alsof de botten gebroken waren.

Zoiets had Manasse nog nooit gezien. Zowel geschokt als geboeid kon hij zijn ogen er niet van afhouden. De sterke poten van Scheurmuil bogen door en zijn zware lijf zonk op het lichaam van Dojan. Het leek bijna alsof de beide schokkende lichamen met elkaar aan het vrijen waren. Toen begon de groene nevel van binnenuit te gloeien. Glinsterende vonkjes stegen eruit op, dansten door de arena en vielen terug in beide lichamen die...

De grootgrondbezitter geloofde zijn ogen niet. Hij drukte zich tegen de kijkspleet, alsof hij door de smalle opening wilde kruipen. Dat was niet waar! Het vlees van hond en mens veranderde. De beide lichamen versmolten met elkaar! Het waren niet langer twee afzonderlijke wezens. De ribben van Dojan weken als een vlezige muil ver uit elkaar en trokken de hond in het geopende lichaam. De kop van de bloedhond viel op Dojans gezicht en alsof ze allebei geen vaste gestalte meer hadden begonnen ze in elkaar over te vloeien en vormden een nieuw, groter lichaam met een vooruitstekende hondensnuit en grote hondenoren.

Het wezen uit de beide lichamen boog en strekte zich. En het groeide. Toen de groene nevel helemaal verdween en het monster dat uit hond en hondenoppasser gevormd was zich oprichtte, was het meer dan tweeënhalve schrede hoog. Het had de romp van een mens en ook diens armen, hoewel die eindigden in handen met lange klauwnagels. De benen zagen er gespierd en vreemd verwrongen uit. Maar het waren benen voor een lange, onvermoeibare ren. De kop van het monster leek het minst menselijk. Met scheurtanden zo lang als een vinger in een hondensnuit leek het een beest uit een nachtmerrie.

Alleen de ogen herinnerden nog aan Dojan. Grote, bruine ogen, waaruit het wraakzuchtige brein van de hondenoppasser glinsterde. Nu keken die omhoog naar de kijkspleet. Snuffelend stak het monster zijn kop vooruit. Op dat moment begreep Manasse dat dit wezen, waarin het verstand van Dojan voortleefde, wist dat hij hier boven was.

Het beest draaide zich om en wrong zich door de korte tunnel die naar de kooien leidde. In paniek keek de grootgrondbezitter om zich heen. Hij moest vluchten! Maar waarheen? Hij mocht niet buiten gepakt worden. Hij had al herhaaldelijk gezien wat bloedhonden met gevluchte arbeiders deden. En die bloedhonden waren knuffeldieren vergeleken met het monster dat in de arena was geboren. Vertwijfeld keek hij naar de smalle grendel op de deur van de kleine kamer. Rond de hondenarena lagen zeven kamers zoals deze en één grote, die plaats bood aan vele gasten. De grendels zaten er alleen om niet gestoord te worden als je wat anders wilde dan je aan de bloedige slachtpartij verlustigen. Tegen een heftige aanval waren ze niet bestand.

De blik van Manasse bleef op de fakkel rusten. Die zou hem redden. Toen hij hem uit de bronzen houder tegen de muur trok, hoorde hij beneden een deur versplinteren. Het beest had de toegang tot de trap die naar hierboven leidde, opengebroken.

Met trillende handen tastte de grootgrondbezitter naar het glazen flesje. Duidelijk kon hij de krassende geluiden op de trap horen. Inwendig vloekend trok hij de dunne leren veter van zijn hals toen hij er niet in slaagde de stop van het flesje te halen.

Hij hoorde hoe het beest buiten snuffelend van deur naar deur ging. De hals van de fiool brak, de helft van het gele poeder stroom-

de op de grond en bijna was het flesje uit Manasses bezwete vingers gegleden. Hij was intussen bijna gek van angst.

Er werd aan de deur gekrabd. Er klonk een laag gegrom diep uit een keel. In ieder geval een deel van het poeder kwam in de vlam van de fakkel terecht voor het flesje toch nog uit zijn bezwete vingers gleed en kletterend op de grond viel.

Een dikke, vettige, zwavelgele rook wolkte op toen de grendel uit de klem in de wand werd gerukt. De deur vloog open en kwijlend sloop het beest licht voorovergebogen het kamertje binnen, de klauw handen naar voren gestrekt. De grootgrondbezitter blies naar de gele rook om hem sneller in de richting van het monster te laten drijven. Als het schepsel het spul toch eindelijk eens zou inademen!

De reusachtige hondmens hield zijn kop scheef en snoof wantrouwend. Het werkte dus! Met nieuwe moed stak Manasse de fakkel naar voren. 'Wegwezen, rotbeest!' schreeuwde hij vol overtuiging en hij vroeg zich af hoe hij jacht op het beest zou kunnen maken, wanneer het naar de moerasgebieden langs de rivier vluchtte. Hij wist al waar hij de kop van het beest in zijn huis zou ophangen toen de hondmens naar voren rende.

Met één hap werd Manasses hand met de fakkel van zijn arm gebeten.